

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài 148

Trong bài: giọng nam là lời giảng của TS Thái, giọng nữ là những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ.

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm nay, trước khi chuyển sang bài mới chúng ta sẽ ôn tập lại...

NỘI DUNG BÀI HÔM QUA:

16.6- “Vật úy nan, vật khinh lược” (Đừng sợ khó, chớ xem thường)

Câu 1: “Vật úy nan” (Đừng sợ khó)

1. “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”

2. Chân thành sẽ có trợ lực thành công

- *Thứ nhất: Mỗi niệm đều hy vọng công hiến*
- *Thứ hai: Thường xuyên rèn luyện để không ngừng tiến bộ*
- *Thứ ba: Có trái tim lương thiện, rất nhiều sự giúp đỡ*
- *Thứ tư: Phải có lòng tin kiên định*

3. Gánh vác công việc là bắt đầu sự trưởng thành

- *Thứ nhất: Một nhọc thân thể là tôi luyện ý chí*
- *Thứ hai: Hoàn cảnh khó khăn năng lực được tăng cao*
- *Thứ ba: Dạy trẻ gánh vác trách nhiệm*

- Một là: Tự chịu trách nhiệm hành vi thường ngày của mình;
- Hai là: Tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình
- Ba là: Tự chịu trách nhiệm với điều mình gây ra cho người

Hôm nay chúng ta sẽ vẫn tiếp tục học mục 4 câu “Vật úy nan” (là đừng sợ khó) này.

Bây giờ chúng ta nghe TS Thái giảng:

4. Dũng cảm, mạnh mẽ khắc phục thất bại hôn nhân

Hiện nay mức độ ly hôn rất nghiêm trọng, hôn nhân rồi bước đến ly hôn, đối với mình và đối với con cái đều là sự thương tổn. Cho nên đối mặt với nhân sinh, đối mặt với sự thất bại trong hôn nhân, chúng ta cũng phải có giải pháp mạnh mẽ khắc phục.

Lúc tôi ở Hải Khẩu, một hôm đi dạy, trên đường đi có một người bạn gọi điện cho tôi nói:

- Thầy Thái, chồng của người đồng sự của tôi có bồ, vậy phải làm sao?

Quý vị, quý vị đã từng tiếp cuộc điện thoại nào như vậy chẳng? Người chưa kết hôn như tôi đã nhận được. Tuy tôi chưa kết hôn, nhưng giải quyết vấn đề ly hôn, chính là đáp án về vấn đề nhân sinh, bảo đảm đều ở trong kinh điển.

(Theo tôi có lẽ đây là việc khó nhất. Để giải quyết vấn đề khó khăn này, chúng ta phải lần lượt qua 4 bước mà Ts Thái giảng như sau):

Thứ nhất: Phản tỉnh lại chính mình

Nên lúc đó tôi nói với cô ta:

- “Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỷ” (Làm không được thì phải quay lại xét mình).

Khi nhân sinh xuất hiện tình huống, tuyệt đối không thể đều là người khác sai, chỉ có tôi đúng. Có khả năng này chăng? Không thể! Vì một bàn tay không vỗ ra tiếng. Khi vợ chồng đối diện với vấn đề như vậy, ý niệm đầu tiên chúng ta phải nghĩ đến là “Mình sai ở đâu?”.

Đương nhiên ý niệm này không dễ, nhưng nếu chúng ta không chịu xoay chuyển đến ý niệm này, thì tâm chúng ta tuyệt đối không thể bình tĩnh được. Lúc nào chúng ta cũng chỉ nghĩ đối phương có chỗ nào không đúng, đối phương sai chỗ nào, thì nhất định là cảm xúc quay cuồng. Kết quả là rất có thể hành động theo cảm tính, sẽ làm cho mọi việc ngày càng phức tạp.

Thứ hai: Phải tìm ra sai lầm của mình trước

Tôi lại nói tiếp:

- Ví dụ đối phương sai bảy tám phần, chúng ta sai một hai phần, chúng ta cũng phải tĩnh tâm lại trước, suy nghĩ xem một hai phần này tôi sai ở đâu? Đây là thái độ quan trọng đầu tiên “*Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỷ*” (nghĩa là: Làm không được thì phải quay lại xét mình). Sau khi đã thấy hai phần sai của mình này thì tiến thêm bước nữa là thay đổi nó.

Tôi nói tiếp với cô ấy:

- “*Gia hỏa bất khởi, dã hỏa bất lai*” (Anh em khinh nhau trước, làng nước khinh sau). Nghĩa là việc xấu không xảy ra trong nhà, thì người ngoài không có cơ hội phá hoại.

Các vị, “Gia hỏa” là hỏa gì? Xung đột, không khoan thứ, không bao dung chính là “hỏa”. Trong gia đình không có vấn đề trước, thì lửa bên ngoài có thể đốt vào chăng? Không đốt vào được.

Thế nên tuyệt đối không nên trách người khác, nhất định là chính mình có sai lầm trước. Vì vậy không nên đem cảm xúc đổ trên thân người khác, đây là thái độ quan trọng thứ hai.

Thứ ba: Với chồng phải khoan dung tha thứ

- Khi chồng mình đúng, cô nên xem anh ta như cha mình;
- Bình thường thì xem anh ta như bạn;

- Khi chồng mình sai, nên xem anh ta là gì? Xem như trẻ em, chưa đủ, phải xem anh ta như con mình.

Khi con quý vị phạm sai lầm, quý vị có nói với chúng “Mẹ sẽ sống chết với con” chẳng, có như vậy không? Không bao giờ. Vì sao lại bắt công như vậy? Đối với con cô thì cô không bao giờ như vậy, nhưng đối với chồng mình cô lại như vậy? Vì sao? Có thấy sự bất bình đẳng của con người chẳng? Tất cả những chương ngại phiền não không ngoài điều này, tại đâu? Nơi chính mình. Ai khiến cô phiền não? Chính mình. *(Nhà Phật có câu: Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu tại nơi tâm. Cho nên do chính mình mà thôi)*

Ví dụ hôm nay quý vị đang đi trên đường, đột nhiên có một người lạ đi đến đánh cô một bạt tai. Cô chưa kịp định thân thì anh ta đã chạy mất. Cô đứng đó sờ mặt mình:

- Sao lại xui thế này, thôi bỏ đi, bỏ đi.

Và cô bỏ đi. Đột nhiên hôm đó về nhà “*họa vô đơn chí*”, đúng lúc chồng cô uống vào chút rượu, trở về nhìn thấy cô cũng đánh một bạt tai như hồi nãy. Kết quả có giống nhau chẳng? Không giống nhau, và cô sẽ hét lên:

- Tôi sẽ sống chết với ông.

Kỳ lạ, cũng là một bạt tai giống nhau, nhưng hiệu quả không như nhau. Ai tạo thành?

Khô đều là tự tìm, vì tâm chúng ta không đủ khoan dung, không đứng trên góc độ của đối phương để nhìn, đều dùng yêu và ghét để giải quyết vấn đề.

Những gì mình thích thì sao cũng được, còn khi mình không thích, không vui thì không được. Cho nên đã tạo thành rất nhiều chương ngại phiền não về mặt tâm lý cho mình.

(Cho nên nguyên nhân xung đột gia đình là không thể bao dung)

Rất nhiều người nói:

- Họ đã lớn như vậy rồi, đến một chút đạo lý làm người này cũng

không hiểu.

“Họ đều lớn như vậy”. Cái gì lớn? Lớn thân xác? Đúng không? Đúng. Sống đến ba mươi mấy, bốn mươi mấy tuổi, lớn cái xác không có nghĩa là trí huệ trưởng.

Quý vị lại nói:

- Anh ta phải biết chứ.

Nhưng anh ta không hiểu gì. Có ai dạy anh ta đạo vợ chồng chẳng?

Các bạn, quý vị đọc sách hơn mười năm, có xem qua bài nào nói về đạo nghĩa vợ chồng sống với nhau? Bài nào? Vợ chồng sống bên nhau đối với nhân sinh có quan trọng chẳng? Quan trọng! Trong “Ngũ luân” (Ngũ luân: Là năm loại quan hệ xã hội: Vợ chồng, Cha con, Anh em, Vua tôi, Bạn bè), chỉ cần “luân” vợ chồng “chánh”, thì các điều khác đều “tự chánh”. Quý vị xem, điều quan trọng như vậy mà không dạy.

Tôi nói chuyện với một vị trưởng bối, ông ta nói:

- Giáo dục của chúng ta điều gì cũng dạy, nhưng thiếu một thứ.

Thiếu điều gì? Quý vị không biết sao?

- Thiếu đức.

Cái gì cũng có, thật vậy! Nhảy, hát tất cả đều có, nhưng khiếm khuyết nhất chính là điều này, khiếm khuyết nhất là không dạy nên sống với người khác như thế nào.

Cho nên khi chồng quý vị là người bị hại, chúng ta có trách nhiệm giúp họ. Có câu “*Nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá*”, (nghĩa là: “Con người không phải Thánh hiền làm sao không có lỗi”). Quý vị cũng phải xem chồng như con khi họ sai, như vậy liền có thể bao dung được anh ta. Cũng do quý vị có thái độ như vậy, anh ta mới nhận ra được mình sai mà hối cải, vì bên ngoài đều là khi gặp dịp thì mua vui, đều là ảo vọng mà thôi. Con người xưa nay khi phạm sai lầm, thì mới biết điều gì là thật, người thứ ba bên ngoài, tuyệt đối không thể là một cô gái tốt, người phụ nữ tốt chắc chắn không thể phá

hoại gia đình người khác, nên khi đã phá hoại gia đình người khác thì chắc chắn là người xấu, mà người xấu thì trước sau cũng lộ ra thôi. Lúc đó chắc chắn người chồng sẽ biết điều gì là thật. Chẳng qua chỉ vì ông chồng này không đủ định công, nên dễ bị lừa gạt bởi lời nói ngon ngọt.

Cô Dương đã làm những công việc, đọc kinh, dạy học này, thời gian cũng gần trên dưới 10 năm. Ngoài việc dạy bọn trẻ, cô thường dạy học kinh, dạy thư pháp đến hơn 10 giờ thì bọn trẻ đều trở về nhà. Sau đó đến lượt người lớn học, vì rất nhiều vấn đề gia đình, những phụ nữ này đều không tìm ra phương pháp, rất đau khổ. Cô Dương thường nói với tôi:

- Người nữ thật không dễ, nên cần quan tâm yêu thương họ nhiều hơn.

Rất nhiều gia trưởng trong gia đình có vấn đề về giáo dục đều đến hỏi cô Dương. Cô Dương cũng tận tâm tận lực giúp họ. Vì vậy, cô Dương trở về đến nhà thường đều hơn một giờ sáng. Cho nên cô Dương thường mang áo khoác ngoài, trong áo bỏ thêm cây dù, để chuẩn bị cho lúc cần thiết, vì lúc nửa đêm hơi nguy hiểm, nên phải chuẩn bị vũ trang, sau đó phủ lại không để người khác thấy cô là nam hay là nữ. Từ động tác rất nhỏ như vậy, có thể nhận ra trong giá trị quan của cô Dương, điều gì để ở vị trí thứ nhất? Giúp người khác là việc đầu tiên, còn việc sanh tử cá nhân đương nhiên không quan trọng bằng.

Có một cô, nói đến chồng mình có phụ nữ bên ngoài, đến hỏi cô Dương phải làm thế nào? Cô Dương trầm ngâm một chút (khi quý vị trầm tĩnh một chút, đối phương cũng như thế nào? Tâm cũng tĩnh lại). Cô Dương bèn nói:

- Chị thật sự muốn giải quyết vấn đề ư?

Phải xem cô ta đã hạ quyết tâm chưa. Cô này liền nói:

- Thật vậy.

- Chị đã hạ quyết tâm, thì tôi nói cho chị biết, chị phải thật làm. Trong tình huống này, chị nhất định phải lấy pháp bảo của phụ nữ ra. Đó là gì?

Thứ tư: Dùng sự “ôn nhu”, đức hạnh thức tỉnh chồng

- Là “Ôn nhu” (Mềm mại, dịu dàng)

Sao quý vị biết? Dem sự ôn nhu của quý vị ra. Cô Dương nói tiếp:

- Nên bắt đầu từ hôm nay, anh ta làm sai điều gì đều đặt ở vị trí thứ hai. Còn chính mình phải xem lại mình làm đúng hay không:

- Có chăm sóc tốt con cái hay không?
- Có lo lắng cho cha mẹ chồng hay không?

Quan trọng nhất là làm tốt bốn phận của mình trước, lấy đức hạnh của chị để thức tỉnh tâm hổ thẹn của anh ta.

Một là: Chấn chỉnh ăn mặc, trang điểm đoan trang

Thế nên hôm sau, cô này ăn mặc rất chỉnh tề. Có thể ăn mặc luộm thuộm chẳng? Rất nhiều nam nhân là bị nữ nhân “dọa” bằng sự ăn mặc luộm thuộm mà phải “bỏ ra đi”, cho nên chúng ta vẫn là phải đoan trang. Cô ta liền trang điểm một cách rất đoan trang.

Hai là: Chăm sóc con cái đầy đủ

Cô ta cho con cái làm bài tập xong hết, đến giờ ngủ thì cho chúng đi ngủ, còn cô ngồi đó đợi chồng về.

Ba là: Nhẫn nại

Cô xem từng phút từng giây thời gian đi qua, hơn 12 giờ. Đột nhiên lúc này cô lãnh hội được một đạo lý “**Nhất thiết pháp đắc thành ư nhẫn**”, nghĩa là: “**Tất cả pháp thành tựu là do nhẫn**”. Nếu như lúc này quý vị nổi giận, có thể toàn bộ công phu đều mất hết, thế nên cô ta tiếp tục đợi. Hơn 1 giờ sáng, nghe được âm thanh mở cửa, như thế nào?

Bốn là: Chăm sóc chồng chu đáo

Cô này lập tức chạy đến, cười rất xán lạn, hai tay cầm lấy túi xách của chồng:

- Anh vất vả quá, bây giờ mới trở về, anh nhất định đã đói bụng, em đi nấu tô mì anh dùng nhé.

Liền đi vào nấu mì. Chồng cô ta thần hồn chưa định, không biết đã xảy ra điều gì.

Năm là: Kiên trì, chờ đợi

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày cô đều đợi chồng trở về.

Các bạn, ông chồng này tuy đã lạc lối, nhưng dù sao cũng vẫn còn điểm tốt, vẫn biết gì? Còn có một chút nhục nhã. Cho nên khoảng thời gian một hai tháng sau, một hôm chồng cô ta trở về rất sớm. Vừa vào cửa, không nói một lời mà quỳ xuống, anh ta nói:

- Hãy tha thứ cho anh, anh sẽ khai tất cả với em. Thời gian này anh bị lương tâm giày vò, anh sắp không chịu nổi nữa rồi.

Thế nên muốn hóa giải thất bại của cuộc đời, hoàn cảnh khó khăn của cuộc sống, cần phải dùng thành tâm, phải dùng đức hạnh mới có thể làm được.

(Cũng đã xưa lắm rồi tôi có đọc một câu chuyện trong bộ Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh, tiêu đề là “Thanh Phượng”. Câu chuyện này cũng là kinh nghiệm để đưa chồng ra khỏi vòng tay của “tiểu tam”. Cho nên nếu như bạn nào mà chồng có “bồ” thì ngoài ý kiến rất hay, rất thấm thía của cô Dương Thục Phượng, tôi xin bổ sung thêm câu chuyện tương tự này. Nhưng vì câu chuyện này tôi xem đã lâu, nên chỉ có thể tóm tắt lại, không nhớ rõ, do vậy hành văn thì hơi bị hiện đại, không như lối văn cổ. Kính mong các bạn thông cảm. Vì quan trọng nhất là nội dung câu chuyện.

Câu chuyện như sau:

Thanh Phượng vốn là một cô gái đẹp, được gả cho một anh chàng thư sinh. Anh chàng thư sinh này rất yêu vợ, và sau đó Thanh Phượng sinh cho anh ta 2 đứa con mũm mĩm xinh đẹp. Gia đình thật là viên mãn.

Tuy nhiên thuận theo năm tháng, nào chăm con, chăm gia đình, rồi trăm thứ việc đều đến tay, cho nên từ 1 cô gái xinh đẹp nay bỗng trở thành một bà mẹ “bồi” lúc nào không hay (như ngôn từ chúng ta vẫn nói ngày nay). Quần áo thì luộm thuộm, đầu tóc thì rối bù như tổ cu. Đã thế lại đứng như người xưa nói “bần con thơ, dơ người chữa” thì nay đúng là bần vì nào

sữa cho con bú, thậm chí cả nước tiểu, phân của con và các thứ bẩn khác mà con trẻ bôi vào cũng dính trên người (bởi vì ngày xưa không có bỉm như ngày nay). Khiến chồng nhìn thấy phải phát chán, “á” lên một tiếng rồi chạy mất”.

Mặc dù vậy Thanh Phượng cũng không hề để ý đến điều này, vì cứ ngỡ chồng đã là sở hữu của mình, không ai có thể lấy được, ngoài ra mình còn cho anh ấy 2 đứa con xinh đẹp.

Thời gian cứ thế qua đi, đến 1 ngày người chồng đưa về nhà 1 cô gái trẻ, sắc đẹp thì cũng tầm thường nhưng được trang điểm khá kỹ, nào phấn sáp, môi son, dầu thơm, lại ăn mặc rất diêm dúa. Rồi anh ta nói với Thanh Phượng:

- Tôi cưới cô này làm thiếp, cô nhớ phải ăn ở với người ta cho tử tế.

Thực ra trong xã hội phong kiến Trung Quốc xưa vợ cả rất có quyền thế, tất cả vợ bé đến các thế thiếp đều phải tuân lệnh bà ta và hầu hạ bà ta tất cả mọi việc, nhưng đằng này chồng cô ta lại yêu cầu ngược lại.

Thanh Phượng quá đau khổ, vì trong thâm tâm cô không bao giờ nghĩ rằng chồng mình có người đàn bà khác, lại ngang nhiên đưa về nhà, còn bắt mình hầu hạ phục dịch. (nếu bạn ở vào hoàn cảnh này thì bạn có shock không ạ? Thanh Phượng cũng vậy).

Kể từ đó cho dù Thanh Phượng ở 1 phòng riêng, người thiếp một phòng riêng, nhưng người chồng không bao giờ bước chân vào buồng Thanh Phượng nữa mà đêm nào anh ta cũng sang ngủ với người thiếp yêu kia.

Quá thất vọng, và đau khổ, Thanh Phượng định tìm đến cái chết. Nhưng may mắn sao gặp được 1 người phụ nữ. Biết chuyện của Thanh Phượng, bà ta liền nói:

- Tôi sẽ chỉ cho cô cách kéo chồng trở lại. Nhưng cô phải thực hiện triệt để mới hy vọng anh ta thay đổi (thực ra người đàn bà này chính là hồ ly, hay còn gọi là hồ tiên vì có thể hóa thành người).

Thanh Phượng liền hứa sẽ triệt để nghe lời vì chỉ cốt làm sao chồng trở về với mẹ con mình mà thôi. Người đàn bà ấy nói:

Đàn ông thường thì có 4 điểm sau:

- 1- Có mới nới cũ;*
- 2- Ham sắc;*
- 3- Cả thèm chóng chán;*
- 4- Chóng thích chóng chán.*

Cô phải khai thác triệt để mấy điểm này

Thứ nhất: Nói về tính “có mới, nới cũ”, cô đã là người “cũ” nên bị loại bỏ. Vậy đã biết được tập khí này rồi, thì cô phải làm sao? Làm “mới” trở lại. Bằng cách nào? Trước hết cô phải rất bình tĩnh, sau đó hãy tìm cách làm cho mình còn xấu hơn nữa so với bây giờ, thậm chí bôi mặt nhọ nhem, bẩn thỉu suốt ngày sẵn vấy quai công trong bếp, trông xấu đến mức không thể xấu hơn được nữa, bẩn đến mức không thể bẩn hơn, cô cứ làm vậy và phải kiên nhẫn chờ đợi trong một thời gian này. Như vậy chồng cô đã chán cô sẽ càng chán hơn nữa.

Rồi đến một ngày khi có dịp, ví dụ đi đâu đấy thì cô hãy trang điểm thật đẹp, thật lộng lẫy, thật đoan trang, vì cô vốn đã là người đẹp mà. Lúc đấy chồng cô sẽ ngỡ sờ không ngờ vợ từ 1 cô lọ lem nay bỗng trở thành một trang tuyệt sắc giai nhân đến thế, như tiên nữ giáng trần, ăn đứt cô thiếp kia, vậy mà mình đã bỏ quên viên ngọc quý này. Anh ta sẽ ngỡ ngàng khi Lọ Lem trang điểm vào thì không phải là người bình thường mà thậm chí cả hoảng tử cũng phải cảm động. Vậy anh ta làm sao mà khác được, anh ta rất cảm động (nói đến đây các bạn mà không đẹp bằng “tiểu tam” cũng đừng lo, bởi người thiếp kia sắc đẹp không bằng Thanh Phượng, vậy mà chiếm được chồng của Thanh Phượng cơ mà)

Thứ 2: Đàn ông luôn có tính “cả thèm, chóng chán”: Nên nhất định tối hôm đó anh ta sẽ đòi ngủ cùng, nhưng cô phải kiên quyết tìm mọi cách từ chối, bởi vì đối với kẻ dối phải cho thật dối mới cho ăn thì mới giá trị, mà cho ăn lại phải biết giữ gìn, không thể để no quá thì sẽ chóng chán. Cho nên thời gian này nhất định không cho ngủ cùng.

Thứ ba: Có câu “gái tham tài, trai tham sắc” nên kể từ đây cô phải thường xuyên chăm chút cho hình thức của mình, nhưng nhớ là phải đoan trang, không lòe loẹt

Thứ tư: Cô càng phải hầu hạ chăm sóc chồng chu đáo hơn nữa;

Thứ năm: Cô phải chăm sóc con cái và bố mẹ chồng thật chu đáo.

Hai điều thứ tư và thứ năm này rất quan trọng, vì đây chính là “cái nết đánh chết cái đẹp”. Ai chẳng thích được một người vợ vừa đẹp lại vừa ngoan.

Và điều cuối cùng thứ sáu cô kiên trì: Cô cứ kiên trì thực hiện như vậy, đảm bảo qua một thời gian, thì đàn ông nào cũng có tính “chóng thích, chóng chán”, đặc biệt cô bây giờ dưới con mắt chồng của cô chỉ có ưu điểm mà không có khiếm khuyết, thì nhất định anh ta sẽ chán cô thiếp này và sẽ rời bỏ, trở về với cô mà thôi.

Thanh Phượng y lời thực hiện và tất cả đều diễn ra đúng như bà Hồ Tiên kia nói.

Cho đến 1 ngày, người chồng đột ngột mở cửa phòng Thanh Phượng, bước vào, quỳ sụp xuống và nói:

- Mình ơi, tôi không thể chịu được nữa, hãy thương tôi với, đêm nay mình hãy cho tôi ngủ cùng.

Vì anh ta đã nhận thấy một bên vợ đẹp kiêu sa lộng lẫy, yêu chiều chồng, chăm sóc con và bố mẹ chồng; còn 1 bên thì mắt xanh mỏ đỏ như con vẹt, lười biếng, suốt ngày nhõng nhẽo, ỏng ẹo, bắt chồng hầu hạ phục dịch mình đủ thứ.

Sau khi hỏi ý kiến bà Hồ Tiên, Thanh Phượng đồng ý và kể từ đó tới nào anh chồng này cũng xin sang ngủ cùng Thanh Phượng, không còn tha thiết gì tới người thiếp kia nữa. Không những thế anh ta còn đuổi người thiếp kia xuống bếp là người hầu.

Từ đó Thanh Phượng đã học được cách làm sao cho chồng không thể rời mình nửa bước.

Chúng ta kết thúc câu chuyện ở đây và bây giờ chúng ta chuyển sang mục...

5. Sanh khởi tâm gánh vác trách nhiệm khi gặp việc khó

Bất luận là cuộc đời phải đối mặt với thách đố gì, chúng ta cũng nhất định phải sanh khởi **“Vật úy nan”** (Đừng sợ khó);

Cũng phải sanh khởi như lời của Mạnh Tử: *“Thiên tương giáng đại nhiệm vụ thị nhân dã”* (Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy), cũng phải sanh khởi tâm gánh vác trách nhiệm. Gánh vác trách nhiệm, nếu khi thấy mình không làm được điều gì đó thì phải biết là *“Tôi sai rồi!”*, vì *“Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỷ”* (Làm không được thì phải quay lại xét mình), phải gánh vác lấy trách nhiệm là sự bắt đầu của trưởng thành.

Các bạn, quý vị hãy hồi tưởng lại cuộc đời của quý vị, trong giai đoạn nào tiến bộ đặc biệt nhanh? Đều là trong sự thách thức, trong nghịch cảnh. Thế nên chúng ta phải cảm ơn sự thách thức, cảm ơn nghịch cảnh.

Đây là **“Vật úy nan”** (Đừng sợ khó).

*(Để kết thúc chánh văn **“Vật úy nan”** (là đừng sợ khó) này, xin đưa ra 1 câu hỏi của Cư sĩ Diệu Ngọc:*

A Di Đà Phật! Con xin tri ân thầy Thái và CS Bà đã chia sẻ cách đối diện và xử lý khó khăn trong cuộc sống.

Để có một cuộc sống tốt đẹp thì phải có lòng dũng mãnh đừng sợ khó. Người khác làm 1 lần thì thành công thì mình có thể làm nhiều lần. Quan trọng là phải có tâm chân thành, có sự kiên trì, mọi niệm phải hy sinh phụng hiến, phải vì mọi người. Cuộc đời thật ngắn ngủi nên hãy sống để yêu thương và đầu tiên là phải yêu thương, quan tâm, bao dung đối với người có nhân duyên sâu đậm nhất là bố mẹ, anh chị, chồng...

Nhưng đối diện với những việc khó, thực tế nhiều trường hợp con cũng cảm thấy khó, nhiều khi cảm thấy không đủ tinh thần, sức lực để tiếp tục theo đuổi. A Di Đà Phật.

Tôi liền chia sẻ:

*A DI ĐÀ PHẬT – Tôi sưu tầm bài này là tặng riêng Cs Diệu Ngọc -
Nếu bạn nào tâm đắc, xin cứ tự nhiên bấm like để lần sau tôi mở rộng
“người được tặng”*

Tiêu đề: MÓN QUÀ NGỌT NGÀO

*Tôi tìm một ghế trống trong công viên, dưới những tán cây liễu khẳng
khiu để gặm nhấm cái cảm giác ê chề về cuộc đời, về cái thế giới như đang
vùi dập đời tôi. Và như thế tất cả những điều đó chưa đủ làm tôi khổ sở, thì
một đứa bé chạy đến hồn hển, mặt nhòa vì chơi đùa, nghiêng đầu nói:*

- Chị nhìn xem em tìm được cái gì?

*Trong tay nó, một bông hoa tươi tắn tội nghiệp với những đài hoa nhẵn
nhúm vì không đủ nước và ánh sáng. Để thằng bé mang ngay cái hoa tàn đi
và trở lại với cuộc chơi của nó, tôi cười gượng và xua tay.*

*Thay vì quay đi, thằng bé đến ngồi bên cạnh tôi, đưa hoa lên mũi và
reo lên sung sướng:*

*- Mùi thơm tuyệt quá, chắc nó là một bông hoa xinh đẹp. Em hái tặng
chị đó.*

*Bông hoa đang ứa tàn và gần như khô héo trước mắt tôi chẳng còn
màu sắc gì rõ ràng, ngoài sự trộn lẫn giữa vàng đỏ và cam. Nhưng tôi biết
phải nhận nó, nếu không thằng bé sẽ chẳng để tôi yên. Tôi đưa tay lên nhận
đóa hoa và lau bầu:*

- Hãy cho chị vậy!

*Nhưng thay vì đặt đóa hoa vào tay tôi, nó để đóa hoa chơi vơi giữa
khoảng không một cách vô thức. Chính lúc đó tôi mới nhận ra rằng đứa bé
không nhìn thấy được, nó bị mù. Tôi nghe giọng mình run rẩy khi thốt ra lời
cảm ơn. Nó mỉm cười và trở lại cuộc chơi, không nhận ra nó đã làm xao
động tâm hồn tôi.*

Tôi ngồi yên và tự hỏi: làm sao thằng bé thấy được một phụ nữ tội nghiệp dưới tán cây? Làm sao nó biết được hoàn cảnh bi đát mà tôi đang buồn xuôi? Có lẽ từ trong trái tim đã cho nó ánh sáng thực sự.

Bằng đôi mắt của một đứa trẻ mù, cuối cùng tôi đã có thể nhận ra rằng mọi khó khăn không phải trong thế giới này mà ở trong chính bản thân tôi. Và trong tất cả mọi khổ sở mình tạo ra đó, chính tôi mới là một kẻ mù lòa.

Tôi nguyện phải nhìn thế giới này bằng vẻ đẹp đích thực của nó và trân trọng mỗi phút giây trong cuộc đời. Khi đó, tôi đưa đoá hoa lên mũi và tận hưởng mùi hương ngọt ngào của một đoá hoa hồng trinh nguyên. (Sưu tầm)

Các bạn, tôi xin nhắc lại lời của TS Thái “Hãy hồi tưởng lại cuộc đời của mình, trong giai đoạn nào tiến bộ đặc biệt nhanh? Đó đều là trong sự thách thức, trong nghịch cảnh. Thế nên chúng ta phải cảm ơn sự thách thức, cảm ơn nghịch cảnh”.

Chính bản thân gia đình tôi nếu bị mất nhà, tôi cũng thường xuyên động viên mọi người “đừng sợ khó ta sẽ vượt lên, vượt qua khó khăn này, còn non còn nước còn người, vượt qua khó khăn vô cùng này ta sẽ xây dựng hơn 10 ngày nay”).

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang câu thứ 2 của chánh văn 16.6 này “vật khinh lược” (nghĩa là chớ coi thường).

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!

Chúng tôi chân thành cảm ơn NSUT Phú Thăng đã đọc bài này

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: duongdenhanhphuc

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng! (31,30)